

Ц Калчевъ.

Научи си урока, послѣ играй

Въ свѣтла стая малко дѣте
Урока си срича;
На прозорецъ ясно слънце
Мами го, наднича:

— Стига, стига, малко дѣте,
Стига, остави се!
Слънчице навънъ те кани,
Бързай, не бави се!

— Ахъ, не искамъ, ясно слънце,
Не ща да играя,
Че урока си за утрѣ
Азъ добръ не зная.

Пише дѣте и внимава
Нѣщо да не сбърка,
А въ градинка миризлиза
Малко птиче хвърка.

Кацна то на клонче вито,
Пѣе, чуролика
И къмъ стаята наднича,
Мами ученика:

— Стига, стига, мило дѣте,
Стига чете, писа!
Днесъ е врѣмето приятно,
Припкай, разходи се!

— Послѣ, послѣ, мила птичко,
Сега не желая;
Щомъ урока си науча,
Съ радостъ ще играя.

Пише и чете Иванчо,
Труди се, не спира.
Китна круша изъ градинка
И тя го задира:

— Стига, стига, хей момченце,
Откога те каня!
Тукъ при менъ ела, играй си:
Съ крушки ще те храня.

Свърши си дѣте урока,
Сжата книги, плочи;
Грабна шапката въ ржчица
И навънъ изкочи.

— Хайде сега! Кой ме кани?
Искамъ да играя.
Вечъ урока си за утрѣ
Азъ добръ го зная.